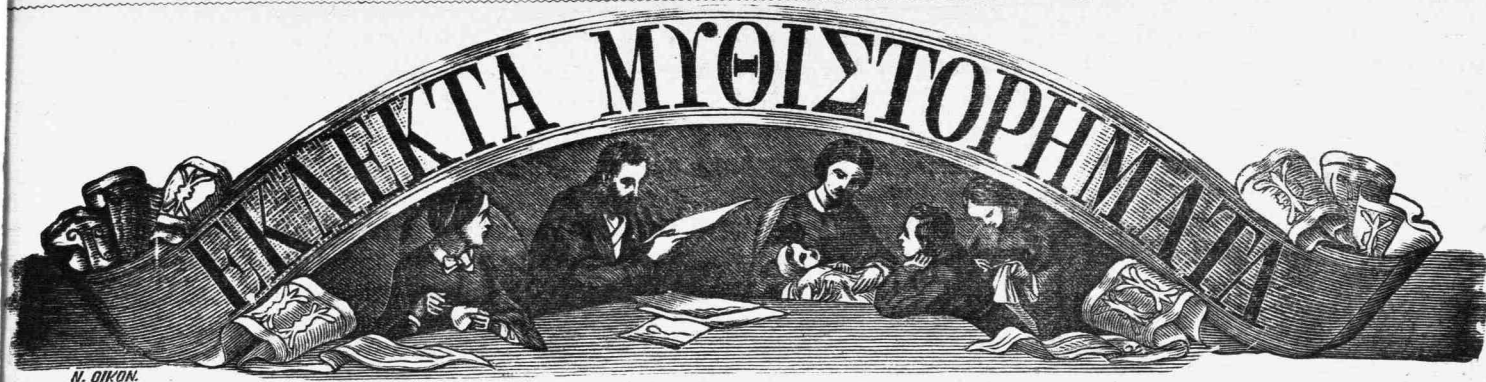

H. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — André Surville: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ, μετάφρασις Σ**. — Βασιγκτῶνος Ἰρβιγκ: ΦΑΣΜΑ - ΜΝΗΣΤΗΡ, μετάφρασις Δ**.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Με εὔρεν ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ κιγκλιδωτοῦ παραθύρου μου. (σελ. 698).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΛΑ'

Παρελθουσῶν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, πρωτὰν τινά, εὐρισκόμενος ἐν τῇ φυλακῇ μου καὶ ἀνανύψας ἐκ τοῦ βαθέος ληθαργου, εἶδον πλησίον μου τὸν γέρω-Φρίξ.

παρ' αὐτοῦ δὲ ἔμαθον ὅτι τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὁ κηδεμὼν μου τὸν διέταξε διὰ τοῦ Μαρτίνου νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας τῆς καθείρξεώς μου, ἡ Ἀρτεμὶς εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου τῆς, ὁ δὲ Βασιτιανός, παίνεται, δὲν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τι. Τότε μοὶ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν νὰ δραπετεύσω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ ἱατρός. Ἐκ τοῦ βλέμματός αὐτοῦ εὐκόλως ἠννόησα ὅτι ἦτο εἰς ἄκρον δυσηρεστημέ-

νος διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὅποτον τῷ ἀνέθεσαν.

— Ἐπιθυμῶ, κύριε βαρῶνε, μοὶ εἶπε, νὰ φανῶ πρὸς ὑμᾶς ἀληθὴς φίλος, ὅσῳ δὲ δυσάρεστοι καὶ ἂν ᾔνε αἱ περιστάσεις, αἱ ὅποται σᾶς ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, θέλω νὰ σας διαβεβαιώσω ἀπὸ τοῦδε περὶ τῶν εἰλικρινῶν καὶ ἀγαθῶν προθέσεών μου.

— Ζητεῖτε τὴν φιλίαν μου, κύριε, τῷ κήνηντσα· ἀλλ' εἶνε πάρα πολὺ ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας σχεδόν... καὶ μάλιστα δι' ὑμᾶς, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα ὡς συνένοχον ἀδίκων καὶ ἀθεμίτων πράξεων. . .

— Ναι, τὸ ὁμολογῶ, ὑπέλαβεν ἐκ πρώτης ὀψεως εἶμαι καὶ ἐγὼ συνέννοχος· ἀλλὰ σκεφθῆτε ὅτι ἂν δὲν ἤθελον ἀποδεχθῆ τὸ θλιβερόν του ἔργον, βεβαίως θὰ εὕρισκετο ἄλλος τις νὰ πράξῃ τοῦτο...

— Δηλαδή δὲν ἠελησέτε νὰ ζημιωθῆτε πρὸς ὄφελος ἐνὸς ἄλλου συναδέλφου σας...

— Ἐν ἐνὶ λόγῳ, κύριε, γνωρίζω ὅτι ἡ ὁμιλία αὐτὴ σας δυσχεστεῖ, ὡς ἐπίσης γνωρίζω ὅτι ἔχετε θανασίμους ἐχθρούς, οἱ ὅποιοι σας καταδιώκουσιν· ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ ἰδέα τοῦ νὰ σας βοηθήσω, ὅπως ὑπερνικήσετε αὐτούς μ' ἔπεισε ν' ἀποδεχθῶ τὰς προτάσεις των καὶ νὰ παράσχω εἰς αὐτοὺς τὴν συνδρομὴν μου.

— Οὕτω λοιπὸν δὲν με θεωρεῖτε καὶ σεῖς ὡς παράφρονά ;

— Δὲν θὰ ἔχαιρον τοσαύτην ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, ἂν πρὸς στιγμὴν ἤθελον ἀμφιβάλλει περὶ ὑμῶν...

— Ὡστε θὰ μοι ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερίαν μου ;

— Σας τὸ ὑπόσχομαι... ἀλλ' ὅταν ἐννοήσω ὅτι, πράττων τοῦτο, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος δι' ὑμᾶς.

— Πῶς ! ὅταν ἐννοήσετε ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος δι' ἐμέ ;

— Βεβαίως ! καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι οἱ ἐχθροὶ σας πάντοτε ὑποπτεύονται ; «ὦ ! ἔχουσι λάβει ὅλα τὰ κατὰλληλα μέτρα των !... Ἰδού, προσέθηκε χαμηλοφώνως, παρατηρήσατε εἰς τὴν αὐλὴν τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι περιπατοῦσιν εἶνε ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μεταμορφωθέντες εἰς νοσοκόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς μένει ὡς διαρκὴς σκοπὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σας, ὁ δὲ ἕτερος ἀναπληροῦ αὐτὸν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀπουσίας του· καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιοῦτοι ἐπαγρυπνοῦσι ἐκτὸς τῆς οἰκίας· εἰς τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν, δύνανται νὰ σας ἀρπάσωσι καὶ νὰ σας καθεῖρξωσιν εἰς ἄλλην φυλακὴν, διότι ὁ κύριος Δὲ Ζυνβάλλ εἶνε πολὺ ἰσχυρὸς καὶ σας διεκήρυξεν ὡς ἐπικίνδυνον παράφρονά.

Ἐδίστασα νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους του.

Τοῦτο δ' ἐννοήσας, ἐξηκολούθησε :

— Θέλετε ἀποδείξεis δι' ὅ,τι σας εἶπον ; μοι εἶπε. Δραπετεύσατε !... σας παρέχω ἐγὼ τὰ μέσα... Θέλω μᾶλλον νὰ ὑποπτευθῶσιν ἐμὲ ἢ νὰ θεωρῶμαι ὑφ' ὑμῶν ὡς συνέννοχος ἀπανθρώπου ἐγκλήματος. Νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅμως μόνον ὅτι ἔπραξα τὸ καθήκόν μου, εἰδοποιήσας ὑμᾶς. Ἄν ὅμως προτιμήσητε νὰ μένητε ἐδῶ, ὅπως παρουσιασθῇ καταλληλοτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ φύγητε ἐντεῦθεν, τότε θὰ ἦμαι δι' ὑμᾶς ἀπλοῦς ἰατρός καὶ οὐχὶ δεσμοφύλαξ.

— Καὶ θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ γράφω καὶ νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς ἐκ τῶν φίλων μου ;

Χωρὶς νὰ μοι ἀπαντήσῃ, ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Ἀνθρωπὸς τις ἐνεφανίσθη· πάραυτα δὲ ἀνεγνώρισά ὅτι ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων, οὔτινες μὲ εἶχον συλλαβεῖ.

— Ἐρμάννε, εἶπεν ὁ ἰατρός, φέρε μου ἀ-

μέσως ἐδῶ τὸ γραφεῖόν μου. Ἄν ὁ κύριος κόμης σοὶ δώσῃ ἐπιστολάς διὰ τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ σας διαβιβάζῃς ἀμέσως· θὰ ἐκτελέσῃτε τὰς διαταγὰς του πάντοτε χωρὶς ἀντιλογίας.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξῆλθεν.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σας κρύψω, μοι εἶπε μειδιῶν ὁ κύριος Σχούλτς, ὅτι θὰ ἦτο ἀφροσύνη ἂν ἀπετεινέσθε εἰς αὐτόν, προκειμένου περὶ δραπετεύσεως.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐξεπλάγην ἔτι μᾶλλον.

— Μοι εἶνε λοιπὸν ἀπηγορευμένον νὰ ἐξέλθω τοῦ δωματίου τούτου ;

— Ἐλθέ νὰ περιδιαβάσωμεν εἰς τὸν κήπον, ὑπέλαβεν ἐγερθεῖς· ὁ ἀναπνεύσετε καθαρὸν ἀέρα.

Τὸν ἠκολούθησα, πάντοτε δυσπιστῶν. Διήλθομεν αὐλὴν τινα καὶ εἰσῆλθομεν ἐντὸς μικροῦ ἀλλὰ κομποῦ περιβόλου. Οἱ δύο ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ φύλαξίν μου καὶ τοὺς ὁποίους μ' εἶχε δεῖξει ὁ Σχούλτς, ἤρχισαν πάραυτα νὰ μας ἀκολουθῶσι μετὰ προφυλάξεως.

— Ἐ! σεῖς, τοῖς εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος Σχούλτς, εἰμφορεῖτε νὰ ἐκπληροῦτε τὰ καθήκοντά σας, ἀλλ' ὅχι νὰ με ἀκολουθῆτε κατὰ βῆμα... Πρακτικεῖτέ μας μακρόθεν...

Καί, ἀποταθεῖς πρὸς ἐμέ·

— Μὴ σε μέλει, μοι εἶπεν, ἔχω καὶ ἄλλον κήπον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μου.

Τότε ἤρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ποσὼς φυλακὴ, ὅπως ἐνόμιζον οἱ ἐχθροὶ σας, προσέθηκεν· οὐχ ἦττον δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν παράδεισον... Δύναμαι ὅμως νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι, ἐφ' ὅσον χρόνον διαμένετε ἐδῶ, θὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὀλιγώτερον ὁχληράν...

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωματίόν μου ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ διατελῶν· ἀλλὰ, περιστοιχισμένος ὢν ὑπὸ τοσούτων κινδύνων, δὲν ἐνόμισα ὀρθὸν νὰ λάβω ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν περὶ τῆς τύχης μου, πρὶν ἢ πληροφωρῆθῃ περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς φυλακῆς μου συμβαινόντων. Ὄθεν, ἐπωφεληθεῖς τῆς εὐκολίας, ἣν ἐγενῶς μοι παρέτχεν ὁ δόκτωρ Σχούλτς, ἔτι δὲ ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσω ἂν οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν ἐλικρινεῖς, ἔγραψα εἰς τὸν Βασιτιανὸν ἐπιστολὴν με τοιοῦτον ὕφος, τὸ ὅποιον δὲν θὰ μὲ ἐξέθετε ποσῶς, ἐν ἡ περιπτώσει ἡ ἐπιστολή μου ἀπεσφραγιζέτο.

Διήλθον τέσσαρας ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ, ἀναμένων ἀπάντησιν, καὶ ἤρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι κατὰ τοῦ Σχούλτς. Ἐπὶ τέλους, πρῶτον τινά, ὁ Ἐρμάννος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίόν μου, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἐπιστολήν. Ἦτο ὁ χαρακτὴρ τοῦ Βασιτιανοῦ... Ἐθραυσά τὴν σφραγίδα μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐξῆς :

«Εἶμαι πολὺ δυστυχὴς, κύριε Ἀνδρέα, διότι δὲν ἔχω νὰ σας ἀναγγεῖλω εἰμὴ κακὰς εἰδήσεις. Εὐθύς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ἔτρεξα πρὸς τὸν σύντροφόν μου ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον εἶχον τοποθετήσῃ εἰς

Μωφέρ. Εἶχον πράξει καλῶς, πέμψας αὐτόν ἐκεῖ, διότι εἶχε κατὰρθῶσαι ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τῆς ἀμαξίας, τὰ ὅποια διήρχοντο ἐκ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Ἠκολούθησαμεν αὐτὰ μαζῇ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν παρατηρήσαμεν μέρος τι, ὅπου ἡ ἀμαξία εἶχε βεβαίως σταματήσει. Τὰ ἔχνη τῶν ἵππων καὶ τῆς ἀμαξίας ἦσαν μᾶλλον καταφανῆ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἐκεῖ θὰ συνήντηθῃσαν μὲ ἄλλους πολλούς, καθόσον πολλὰ ἔχνη ἀνθρωπίνων ποδῶν ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀλλὰ τὰ ἔχνη ταῦτα δὲν διεκρίνοντο ἀλλαχοῦ. Τότε ἠννόησα ὅτι τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, εἶχε κατέλθει. Τὸ πέλμα τοῦ ὑποδήματος ἦτο τοσοῦτον μικρόν, ὥστε δὲν μοι ἔμεινε πλέον οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία. Ὀλίγον δὲ μακρὰν ἔχνη μεγάλου ὑποδήματος ἀπεδείκνυν ὅτι εἶχε κατέλθει τῆς ἀμαξίας καὶ ὁ Πλακίδας. Τότε ὑπέθεσα ὅτι ἡ κόμισσα εἶχε διατάξει τὸν ἐπιστάτην νὰ σταματήσῃ, καὶ ὅτι, ἐννοήσασα ἴσως ἐνέδρην τινά, ἤρνετο νὰ τον ἀκολουθήσῃ· πεισθεῖσα δὲ κατόπιν ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη, ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀμαξίαν. Ἠκολούθησαμεν καὶ πάλιν τὰ ἔχνη τῆς ἀμαξίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐχάσαμεν αὐτὰ κατὰ τὴν μεγάλην ὁδόν, τὴν ἀγροῦσαν εἰς Φουμῶ.

«Οὐχ ἦττον δὲν ἀπηλπίσθημεν· εἰσῆλθομεν εἰς Φουμῶ καὶ κατόπιν εἰς Βρουσού, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμέν τι· τότε διηυθύνθημεν πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἐκεῖ ἐμάθομεν τὰ πάντα. Ὁ σταθμαρχὴς ἀνεμνήσθη ὅτι κυρία τις, περίλυπος καὶ μελαγχολικὴ, καὶ εἰς ἀνὴρ, ὁ ὅποιος βεβαίως ἦτο ὁ Πλακίδας, περιέμενον ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Δινάντης. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία ὅτι ἦσαν αὐτοί, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον, μεταβὰς καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀνεγνώρισά τὴν ἀμαξίαν καὶ τοὺς ἵππους. Παρατήρησα ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ. Βεβαιωθεὶς πλέον περὶ τῆς ἀνευρέσεως αὐτῶν, ἀφῆκα τὸν σύντροφόν μου ἐκεῖ καὶ διηυθύνθη εἰς Δινάντην. Δυστυχῶς ὅμως, καὶ τοι ἐπερίμενα ἐπὶ πολὺ, δὲν κωτάρθωσα νὰ μάθω τι περὶ αὐτῶν· ἀπελπισθεὶς δὲ ἐπέστρεψα εἰς Μωφέρ, ὅπου εὗρον μόνον τὸν Πλακίδαν. Ἐμαθον πρὸς τοῦτοίς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γέρῳ - Φρίξ καὶ μετ' ὀλίγον, εἰς ἐπίμετρον πάντων, ἦλθεν ὁ ἕτερος τῶν συντρόφων μου, ἀναγγεῖλός μοι ὅτι ἀπώλεσε τὰ ἔχνη σας. Κατέστην πλέον περὶ ἀσφαλτοῦς ἐξ ὀργῆς. Ἦδη περιμένω τὰς διαταγὰς σας... γνωρίζετε ὅτι ἔχω φίλους. Ὁ Πλακίδας ἀπέβαλεν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ κόμητος καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Αἰκατερίνην καὶ λέγει δημοσίᾳ ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία κόμισσα θὰ βραδύνωσι πολὺ νὰ ἐπιστρέψωσιν. Περιμένω τὰς διαταγὰς σας καὶ ἐπαγρυπῶ πάντοτε. Ἐδαπάνησα ἐκ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια μοι ἐδῶκατε, πεντακόσια φράγκα. Δὲν ἀπομακρύνομαι ποσῶς ἐκ τῶν τόπων τούτων, διότι φρονῶ ὅτι, ὅπως ἀνακαλύψω τι, πρέπει ἀεχνῶς νὰ παραφυλάττω τὸν Πλακίδαν. Ὅπως-δήποτε ὅμως, ἀρκεῖ νὰ με διατάξῃτε· δύ-

ναμαι νὰ φθάσω καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅταν πρόκηται περὶ τῆς σωτηρίας τῆς κυρίας κομήσεως.»

Αἱ λυπηραὶ αὐτὰι εἰδήσεις μὲ κατέβηλον ἐπαισθητῶς. Ἡ Ἀρτεμὶς εὐρίσκειτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου της, καὶ ἐγὼ ἤμην μακρὰν αὐτῆς, μὴ δύναμενος νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ! Εὐρίσκουμένη εἰς ἀπέραντον καὶ σκοτεινὸν λαβύρινθον καὶ εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ ἀνέυρω τὸ νῆμα αὐτοῦ. Οὐχ ἦττον ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ μάθω τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχεν ἀπαγάγει τὴν Ἀρτεμιν ὁ δῆμιός της... Ὡ! τὴν φορὰν ταύτην θὰ τον ἐφόνευον ἀσπλάγχως!... Αἴφνης ἰδέα τις μοὶ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν καὶ προσεκάλεσα πάραυτα τὸν ἱατρὸν.

— Κύριε, τῷ εἶπον, ἔλαβον πρὸ ὀλίγου ἐπιστολὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῶ ἀμέσως μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐπανήλθεν εἰςέτι εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐπειδὴ θὰ γνωρίζετε βεβαίως τὸν τόπον, ἔνθα διαμένει, καθόσον θὰ ἔχετε ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ, θὰ σας εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων ἂν με πληροφορήσετε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του.

— Ἐπεθύμουν μετὰ πάσης χαρᾶς νὰ σὰς φανῶ ὡρέλιμος εἰς τοῦτο, μοὶ ἀπήντησεν ὁ κύριος Σχούλτς· ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ ἐντελῶς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ κυρίου κόμητος· διατηρῶ μὲν ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰς ἐπιστολάς μου διευθύνω πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ ταγματάρχου Δὲ Ζονβάλλ.

Ἐμείνα καὶ πάλιν εἰς τὸ σκότος.

— Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἐπανελάβεν ὁ δόκτωρ· θὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλλ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα καὶ τότε αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ σὰς εἴπῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

Εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην παρηγορήθην ὀλίγον.

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλλ ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μου. Προσεπάθησα νὰ φανῶ ἀπαθὴς καὶ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ κηδεμόνου μου· κατ' ἀρχὰς μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοὶ γράψῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμενα, μοὶ εἶπεν ὀριστικῶς ὅτι ὁ κύριος Μωφέρ τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει αὐστηρῶς νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃ ποτὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα παρεκάλεσα, ἔκλαυσα, ἠπειλήσα, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον. Ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλλ μοὶ ἔλεγε πάντοτε ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ παραβῇ τὸν λόγον, τὸν ὅποιον εἶχε δώσει εἰς τὸν κόμητα.

— Θὰ τῷ διαβιβάσω τὴν αἰτησίαν σας, μοὶ εἶπε, καὶ ἂν μοὶ δώσῃ τὴν ἀδειαν, θὰ σὰς γράψω.

Μ' ἐχαίρετις καὶ ἐξῆλθεν.

ΛΒ'

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας μὲ εἶχε καταλάβει βυθουτάτη μελαγχολία, ἥτις ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὸν ἱατρὸν. Πρωτὰν τινὰ μὲ εὐρεν ἐρεϊδόμενον ἐπὶ τοῦ κιγκλι-

δατοῦ παραθύρου μου, παρατηροῦντα μελαγχολικῶς τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μου, οἵτινές μοι ἀπέκρυπτον τὸν ὀρίζοντα.

— Λοιπὸν, κύριε βαρῶνε, μοὶ εἶπε, πάντοτε μελαγχολικός; Τί διάβολον! πρέπει ν' ἀποδιώξητε ἀπὸ τοῦ νοῦς σας τὰς λυπηρὰς ταύτας ἰδέας καὶ νὰ δείξητε ὅτι εἰσθε ἀνὴρ.

— Δὲν βλέπω ποσῶς, ἀπήντησα ἀταράχως, τί εἰμπορεῖ νὰ με φαιδρύνῃ ἐδῶ...

— Τότε μὴ μένετε ποσῶς μόνος! Ἐστῶ· θέλετε νὰ με βοηθήσητε εἰς τὸ νὰ σας ἐξαγάγω τῆς λύπης σας ταύτης; Δότε μοι τὸν λόγον σας ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ μ' ἐξαπτηθήσητε, καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ σας προσφέρω ὡς διαρκῆ κατοικίαν σας τὴν σκιάδα τοῦ κήπου, ὅπου δὲν θὰ βλέπετε πλέον τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας, αἱ ὁποῖαι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν σὰς κάμνουν νὰ πιστεύητε ὅτι εἰσθε δεσμώτης.

— Καὶ τί θέλετε νὰ σας ὑποσχεθῶ διὰ τὴν χάριν ταύτην;

— Ὅτι δὲν θὰ ζητήσετε νὰ δραπετεύσητε.

— Εἶνε πάρα πολὺ! τῷ ἀπήντησα· ἐξακολουθήσατε ἐκτελοῦντες τὸ καθήκόν σας ἐν συνειδήσει.

— Ἀλλ' ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός σας;... Μία ἀπόδρασις!... Ὁ Θεὸς ἡξέυρει ποῦ θὰ σας κλείσουν ἔπειτα!... Ἐδῶ τοῦλάχιστον εἰσθε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας, θὰ ὑπομείνετε ἕνα ἢ δύο μῆνας τὸ πολὺ καὶ ἔπειτα θὰ εἰσθε ἐλεύθερος. Ὁ λόγος μου ἔχει κύρος, ὅταν δὲ μετὰ ὀλιγοχρόνιον δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν ἤθελον θεωρήσει ἀκούσαν πρὸς τοῦτο, πιστοποιήσω ὅτι ἐθεραπεύθητε ἐντελῶς, οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν γνώμην μου. Ἐχετε τὸ δίκαιον ὑπὲρ ὑμῶν· δότε μοι λοιπὸν τὸν λόγον σας ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι, καὶ ἂν μετανοήσητε, θὰ με εἰδοποιεῖτε πρὸ εἰκοσι τεσσάρων ὥρων...

— Εἰς τρόπον ὧστε, εἰδοποιούμενος, νὰ λάβητε ἐγκαίρως ἀσφαλέστερα μέτρα...

— Αὐτοὶ εἶναι λόγοι πικροὶ μὲν, ἀλλ' οἱ ὅποιοι δέν με προσβάλλουσι. Μάθετε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ἐκινούμην ποσῶς ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὅπως σὰς ἐμποδίσω τοῦ νὰ δραπετεύσητε, καθόσον εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ ἐνταῦθα κάθειρξις σας εἶνε ὅλως ἄδικος· δὲν δύναμαι ὅμως — καὶ εἰς τοῦτο θὰ συμφωνήσετε καὶ ὑμεῖς — νὰ σας ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ τὴν θύραν. Οἱ κανονισμοὶ μοὶ ἐπιβάλλουσι νὰ σας κρατῶ ἐνταῦθα...

— Τότε ἀναθεωρήσατε τοὺς κανονισμούς σας, ἀπήντησα.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ με ἀφῆκεν ἀποτόμως· ἐκτοτε δὲν τον ἐπανεῖδον εἰμὴ μετὰ δύο ἡμέρας, διότι δὲν ἐξηρχόμην πλέον. Ἐπέπρωτο νὰ πῶ μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον τῆς δυστυχίας.

— Ὡ! πόσον πρέπει νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἡ Ἀρτεμὶς! ἔλεγον καθ' ἑαυτόν.

Ἡμέραν τινὰ μ' ἐπεσκέφθη ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλλ.

— Διεβίβασα τὴν αἰτησίαν σας εἰς τὸν φίλον μου Μωφέρ, μοὶ εἶπε, καὶ ἔρχομαι, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ σας γνωστοποιήσω τὴν ἀπάντησίν του.

— Ἡ ὁποία βεβαίως δὲν θὰ ᾔνε εὐνοϊκή.

— Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὡς κηδεμὼν σας, πρέπει νὰ ἐπιζητήσῃ διὰ παντὸς τρόπον τὴν θεραπείαν σας...

— Ὡ! ἄς ἀφῆσωμεν, κύριε, τὴν ὑποτιθεμένην παραφροσύνην μου, ἀφοῦ καλῶς γνωρίζετε ὅτι εἶνε ψεῦδος ἐπιτήδης ἐπινοηθέν.

— Εἰσθε κακῶς προδιατεθειμένος, ὑπέλαβε, καὶ δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σας ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεϊαν ὁδόν, καίτοι ὁ κόμης, καθὼς γνωρίζετε, ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου.

— Τὸ ὅποῖον ἔπεισε διὰ τῶν ψευδῶν παρκαστάσεων του, ὑπέλαβον.

— Δηλαδή, κατὰ τὴν γνώμην σας, ὑπῆρξε σκευωρία ἐναντίον σας. Οὐχ ἦττον ὑπάρχει ἀκόμη ἐν πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον ἔχετε ἄκραν ἐμπιστοσύνην, καὶ τοῦτο εἶνε ἡ κυρία κόμησσα Δὲ Μωφέρ, ἡ ἀνεψία μου.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε, κύριε; ἐπιθύρισα ὡχρίσας εἰς τὸ ὄνομα ἐκεῖνο.

— Θέλω νὰ εἶπω ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἰδία ἐπιδοκιμαζέει τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε πρὸς τὸ συμφέρον σας ὁ κύριος κόμης.

— Αὕτη; ἀνέκραξα. Εἶνε δυνατόν αὕτη νὰ ἐπιδοκιμαζῇ τὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο κάθειρξίν μου; Δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ το πιστεύσω, κύριε, ἂν δὲν ἔχω ἀποδείξιν ἐκ τῆς ἰδίας χειρὸς της.

— Ἴδου αὕτη, μοὶ εἶπε ψυχρῶς.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν τινα, ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς ἐμέ.

Ἡ ταραχὴ μου ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ λιποθυμῶ.

— Ἀναγνώσατε, ἀναγνώσατε! ἐπανελάβεν ὁ ταγματάρχης.

Ἐφροδύθην ν' ἀποσφραγίσω τὴν ἐπιστολήν. Τὸ ὄνομα μου ἦτο ἐπὶ τοῦ φακέλλου, γεγραμμένον διὰ τῆς χειρὸς τῆς Ἀρτεμίδος. Ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλλ μὲ ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ εἰσδῶσῃ εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς μου. Ἐπὶ τέλους, καταβαλὼν πᾶσαν προσπαθειαν, ἀπεσφράγισα τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα,

Πολὺ ἐλυπήθην μαθοῦσα τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν τῶν ἱατρῶν. Ἀλλ' ἡ δοκιμασία αὕτη ἐκρίθη παρ' αὐτῶν ἀπαράιτητος. Ἀνδρέα, ὑποτάχθητι εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, σ' ἐφορῶ, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ διακινδυνεύσῃς τὸ μέλλον σου, ἀφοῦ ἡ ἐπὶ τινος μῆνας ὑπομονὴ σου καὶ αἱ φροντίδες τοῦ δόκτορος Σχούλτς δύνανται νὰ χαροποιήσωσιν ἐκείνους, οἵτινες σ' ἀγαπῶσι καὶ φοβοῦνται τόσῳ δι' ἐσέ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀκούσῃς τοὺς λόγους τῆς φίλης σου

Ἀρτεμίδος.

Υ. Γ. Περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος ἐλπίζω ὅτι θὰ σ' ἴδω καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν ὑποταγήν σου ταύτην.

Ἐμείνα ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ἡ καρδιά μου δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Μὲ πόσας βασάνους τῇ ἀφῆρέσατε τὴν ἐπιστολήν ταύτην; εἶπον εἰς τὸν κύ-

ριον Δὲ Ζονβάλ ἐγερθεῖς. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν εἶνε ἰδική της.

— Καὶ διατί, σὺ παρακαλῶ;

— Διὰ τί; ἐπανελάθον μετ' ἀγανακτῆσεως, διότι εἶνε ἀδύνατον, διότι...

— Διότι σὺ ἀγαπᾷς, δὲν εἶνε ἀληθές; ὑπέλαβε μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ. Συνεπλήρωσα τὴν ἰδέαν σου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτολμήσατε ν' ἀποτελειώσετε...

— Κύριε...

— Ἄ! συγγνώμην... Ἐγώ τὸ δικαίωμα, πιστεύω, νὰ προφυλάξω τὴν ἀνεψιάν μου ἀπὸ πράξεως, ἡ ὁποία ἐδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν της. Αὕτη ἡ ἰδέα μὰς ὁμολόγησε τὰ πάντα, κύριε, καὶ μὰς ἐβεβαίωσε ὅτι σκοπίμως ὑπεκρίθη διὰ τὴν σὺν σὺν.

— Ὑπεκρίθη διὰ τὴν σὺν σὺν; ἀνέκραξα ἔντρομος.

— Νομίζετε, κύριε, ὅτι ἡ κόμησσα Δὲ Μωφὲρ ἐλησμόνησέ ποτε τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ὑπόληψιν, τὰς ὁποίας ὀφείλει εἰς τὸ ὄνομά της; Ἀκουσον· ἐπειδὴ πρέπει νὰ σὺν ἐξαγάγω ἐκ τῆς ἀπάτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε, θά σὺν διηγηθῶ τὸ ἐξῆς ἀληθὲς γεγονός... Ἡ ἀνεψία μου εἶχεν ἐννοήσει τὸ ἄφρον πάθος, τὸ ὁποῖον ἐτρέφετε δι' αὐτήν· ἦτο βεβαία περὶ ἐαυτῆς καὶ δὲν ἐπεχείρησε νὰ ὑπερασπισθῇ, οὐσα ἄλλως τε ἐν γνῶσει τῆς διανοητικῆς σὺν καταστάσεως. Τὴν πρῶτον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμέλλετε νὰ παρουσιασθῇτε ἐνώπιον τῶν ἰατρῶν, σὺν εὖρεν, ὡς μὰς εἶπεν ἡ ἰδέα, πολὺ καταβεβλημένη. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ σὺν σὺν δι' ἐνὸς συγγνωστοῦ ψεύδους... τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον, ἔνεκα τῆς παραφορᾶς σὺν, διεκηρύξατε ἐνώπιον ὧν. Ὡς ἐκ τούτου, φοβουμένη σήμερον μὴ δεινῶσῃ τὴν θέσιν σὺν, ἐπιθυμεῖ, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της, ν' ἀγνοῇτε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, φρονεῖ δὲ ὅτι ὁ χωρισμός καὶ ἡ βαθεῖα καὶ ἐπισταμένη μελέτη τῶν πραγμάτων θά σὺν καταστήσωσι σὺν φρονᾶ καὶ θά σὺν ὑποδείξωσι βραδύτερον τὸν τρόπον, δι' οὗ θά δυνήθητε νὰ ἐπαναλάβετε τὰς μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτῆς προσηκούσας καὶ ἀνταξίας διὰ τὴν θέσιν σὺν εἰλικρινεῖς σχέσεις. Καὶ τότε ἀμφότεροι θά γελάσητε διὰ τὴν ἀνάρμοστον ταύτην παρεξήγησιν.

— Ἀρκεῖ, ἀνέκραξα μετὰ παραφορᾶς, ἀφήσατέ με!... Μὲ φονεύετε!

Μείνας μόνος, ἐρρίφθην ὀλοφυρόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν κατέρρεε περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐβυθίζετο πρὸ τῶν ποδῶν μου καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἐσβύνετο μετὰ τῶν ἐλπίδων μου καὶ τῶν ἐρώτων μου. Ἀρτεμις! Ἀρτεμις!... Ἐπεθύμουν νὰ μὴ πιστεύσω ἔτι, ἀλλ' εἶχον ἀνὰ χεῖρας τὴν ψυχρὰν ἐπιστολήν της... ἀλλ' εἶχεν ὁμολογήσει τὰ πάντα εἰς τοὺς ἔχθρους μου!... Ἡ ἀγνὴ καὶ ἰερὰ ἐκείνη φλόξ, ἥτις ὑπεστήριζε τὴν ζωὴν μου, ἦτο λοιπὸν δι' αὐτὴν νοσηρὸν καὶ βραχὺ ὄνειρον παράφρονος, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχε πρὸς στιγμὴν δελεάσει!... Εἶτα ἀνεμνησκόμην ἔνδακρος τῶν ἀπειρῶν καὶ τρυφερῶν θωπειῶν, δι' ὧν ἄλλοτε μ' ἐπλήρου, τῶν σιωπηλῶν ἀγωνιῶν της,

τῶν συγκινήσεών της, τῶν δακρύων της· ἔναυλος δὲ εἰσέτι ἦτο εἰς τὰ ὧτά μου ἡ ἐρωτικὴ της ἐξομολόγησις, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπληροῦτο ἀγανακτῆσεως... Καὶ τότε ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς ἀθλίον γύναιον καὶ ἐμεμφόμεν ἄνθρωπον ὡς ἀρνηθεῖς τὸν ἔρωτά μου, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἀγογγύστως θά ὑπέμενον τὰ πάνδεινα, καὶ προτιμησάσης, φεῦ! τὴν ἡσυχίαν της...

Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας ἔμεινα ἄσιτος· ἤθελον νὰ ποθῶν ἐκ πείνης. Ἀλλ' εἶτα, σκεφθεὶς ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέρας τῶν δεινῶν μου καὶ ὅτι, ἂν ἀπέθνησκον, εὐκόλως αὕτη θά μ' ἐλησμόνει, ἀπεράσισα νὰ ζήσω, ὅπως παράσχω εἰς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μ' ἴδῃ εἰς τὴν ἐσχάτην καὶ ἐλευσιν ἀπελπισίαν.

ΔΓ'

Οἱ μῆνες παρήρχοντο, Βιλχέλμ, καὶ ἐπέστη ὁ χειμὼν... Περιέμενον τὴν Ἀρτεμιν μετὰ παλμῶδους καὶ εὐέλπιδος ἀγωνίας... Ἀλλὰ δὲν ἦλθεν.

Ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανε καὶ το εἶπον εἰς τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, μοι ἔφερεν οὗτος ἐφημερίδα τινὰ καὶ μοι ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν χοροῦ τινος, δοθέντος ἐν τῇ αὐλῇ. Μεταξὺ δὲ τῶν κυριῶν, αἵτινες διεκρίθησαν ἐν αὐτῇ ἐπὶ χάριτι καὶ καλλονῇ, ἦκουσα προφερόμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομῆσσης Ἀρτέμιδος Δὲ Μωφέρ.

Εἶχε διαμείνει εἰς Καλσρούχην ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας ἀνεχώρησεν.

Εἶχον διέλθει ἐν τῇ φυλακῇ μου καθ' ὅλον τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ἔτι· καὶ ἐν τούτοις περιέμενον πάντοτε... Μοι εἶχε γράψει ὅτι θά ἤρχετο... Τοῦλάχιστον δὲν μοι ἔγραφε δύο λέξεις!...

Τὸ μόνον ὃν, ὅπερ οὐδέποτε μ' ἐλησμόνησεν, ἦτο ὁ Βασιτιανός. Μοι ἔγραφε κατὰ πάσαν ἐβδομάδα. Τὸ φρούριον τοῦ Μωφέρ ἦτο πάντοτε ἔρημον, ὁ δὲ κόμης εἶχε γίνεαι ἄφρατος. Ὁ Πλακίδας ἐλάμβανε συγχάκις ἐπιστολάς ἐκ Καλσρούχης. Ὁ Βασιτιανός κατάρθωσε νὰ κλέψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἀπεσφράγισεν. Βεβαιωθείς δὲ ὅτι ἦτο τοῦ κυρίου Μωφέρ, μοι τὴν ἔπεμψεν. Ὁ κόμης δὲν ὁμολογεῖ οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν συνένοχόν του τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του· ἀλλὰ διέτασεν αὐτὸν νὰ διευθύνῃ πάντοτε τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλ, παρ' οὗ θά ἐλάμβανεν αὐτάς.

*Ἐπεται συνέχεια.

* * *

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Α'

Περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1862 περιηγούμενη τὴν Ἰταλίαν, ὠραίαν δὲ τινὰ φθινοπωρινὴν ἡμέραν, ἐξέκειναν, αἵτινες εἰσιν ἄγνωστοι εἰς τὰ μέρη μας, ἀρίχθησαν εἰς τὴν Σπέτζιαν.

Οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον τοῦ λιμένος τῆς πόλεως ταύτης, βρισθόντος ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων πάσης ἐθνικότητος.

Κατόκησα εἰς τι ξενοδοχεῖον, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁ Σταυρὸς τῆς Μελίτης, διότι, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀπεράντου μεγάρου κατῴκουν κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους οἱ ἱππῶται τοῦ σταυροῦ τῆς Μελίτης, οἵτινες, ἀψηφίσαντες τοσοῦτους κινδύνους, ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν μετ' ἀπαραδειγματίστου θάρρους καὶ ἀνδρίας.

Καθ' ἣν ἐποχὴν διέμενον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, ὑπῆρχε μάρτυς συγκινητικῶτατος, ἅμα δὲ καὶ φοβερᾶς ἱστορίας, ἥτις, ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ ἀλλοκότου τούτου ξενοδοχείου, ἐμέλλε νὰ λάβῃ πέρας ἐπὶ τῶν ἐνδοξῶν ἐκείνων ἀκτῶν, τὰς ὁποίας ἀπηνθανάτισαν τοσοῦτοι ἥρωες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Εἶχον ὡς συνοδοιπὸρον νέον τινά, ὅστις μετέβαινε εἰς Πίσσαν, εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς ὁποίας ἐσπούδαζε τὰ νομικά.

Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐγνώριζον τὸν Μιχαὴλ Μ... διότι ἐν τῷ αὐτῷ λυκεῖῳ εἶχον σπουδάσει τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ, κατοικοῦσα ἐν Κ... ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Εὐρώπην, ὅπως περιηγηθῇ διαφόρους πόλεις αὐτῆς, ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐξοικειωθῇ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὰς ξένας γλώσσας καὶ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης.

Συνεδεόμεθα δι' εἰλικρινοῦς καὶ ἀδιαρρήκτου φιλίας, διότι διήλθομεν τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας μας συσπουδάζοντες καὶ συμελετῶντες.

Ἀμφότεροι ἤμεθα ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν δὲν ἐγνώριζομεν ἔτι τὰς πικρίας τοῦ κόσμου. Ὅχι! δὲν ἐγνώριζομεν ἔτι αὐτάς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤμεθα εὐτυχεῖς· καθόσον, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ γινώσκειν εἶνε ταύτοσημον τοῦ πάσχειν!

Διετρέχομεν ἀμφότεροι τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην καὶ μειδιῶσαν περίοδον, καθ' ἣν ἡ φαντασία διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπῆρειαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Μιχαὴλ ἡγάπα ὑπερβαλλόντως τὴν μουσικὴν!

Ἐφερε πάντοτε μετ' ἐαυτοῦ τὴν προσφιλεῖ του βάρβιτον, ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο γλυκύφθογγοι καὶ οὐράνιοι ἤχοι, ὅσους ἡ χεὶρ του ἡγγίζε τὰς χορδὰς της.

Νομίζω ὅτι βλέπω ἔτι αὐτόν, μετὰ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν του ἡμικεκλιμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλήρεις δακρύων, ταλυνόντα τὸ τόξον του καὶ διαχύνοντα τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας μελωδίας, αἵτινες συγκινοῦσι τὴν ψυχὴν καὶ βυθίζουσιν αὐτὴν εἰς θείας καὶ ἀρρήτους ἐκστάσεις.

Δυστυχὲς Μιχαὴλ!

Πόσας ὠραίας ἡμέρας διήλθομεν ἐν Ἰταλίᾳ!

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκοιμῶντο καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἤκούετο ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ὁ Μιχαὴλ καὶ ἐγὼ συνωμιλοῦμεν περὶ μουσικῆς καὶ φιλολογίας, τοσοῦτον δὲ ἀφωσιμένοι ἤμεθα εἰς τὴν συνομιλίαν μας, ὥστε